

στρωτώντας. Κι' ὅλοι φωνάζουν παίζοντας μὲ τ' ὄνομα.

— Σιδερένιο !

Ἔνας ναύτης μὲ τὰ πανταλόνια σηκωμένα ἕως ἐπάνω, εἶνε ἔτομος νὰ τὸ κουμαντάρῃ.

Μὲ χάρη σχίζει τὸ νερὸ ἢ πλώρη καὶ κάθεται ἀπαλὰ ἐπάνω στὸ πρῶτο κυματάκι.

Μὰ ἔξαφνα στὴ φόρα σταμάτησε τὸ καΐκι καὶ ἕνας κρότος ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω.

Ἐχτύπησε σὲ μιὰ πέτρα.

Κιτρύνισε ὁ Σιδερέης κι' ἔνοιωσε στὴν ψυχὴ του ἕνα δυνατὸ δάγκωμα.

«Ἄτυχο» εἶπε μέσα του καὶ ἕνα δάκρυ ἐκάλισε στὸ μάγουλό του ἐνῶ ἡ Πηνελόπη μὲ πόνο τὸν ἐκύτταξε.

— Ἐμπρός ! φωνάζουν οἱ ἄλλοι, δίδοντες θάρρος στὸν Σιδερέη.

Μὰ ἐκεῖνος συλλογισμένος τὴ πλώρη του κυττάει ποῦ εἶχε στραβώσει ἐπάνω στὴν πέτρα !

Δὲν εἶδε πῶς παρὰ πέρα ὁ Δημήτριος τοῦ Σταύρου τοῦ γύφτου ἔχαιμογελοῦσε μ' ἕνα χιμώγελο πικρὸ, εἰρωνικό... Τὴν νύχτα ποῦ ὅλοι ἐκοιμῶντο μὲ τὰ πλέον γλυκὰ ὄνειρα... ἐκεῖνος, ζηλεύοντας τὴν Πηνελόπη, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε κρυφὰ εἶχε ρίξει ἕνα μεγάλο ἀγκωνάρι στὴν θάλασσα καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἐκτύπησε τὸ καΐκι !

Καὶ τὴν πρόληψιν τῶν ναυτικῶν τὸ καΐκι ποῦ τὸ βρῖσκει τέτοιο ἔμπόδιο, θὰ εἶνε ἄτυχο καὶ θὰ φέρῃ συμφορά.

Γι' αὐτὸ, ἐνῶ τὴν ἄλλην ἡμέρα μιὰ-μιὰ ἡ ψαροποῦλες ἔφευγαν μὲ τὰ κόκκινα πανιά μιὰ φωτιά μεγάλη στὴν ἀκρογιαλιά ἔκαε τὸ καινούριο καΐκι τοῦ Σιδερέη!..

Νῆκος Δ. Καλογερόπουλος

Ἡ ποίησις ἀπὸ τῆς ἐπιγείου οὐμίγλης μεταγεί ἡμᾶς εἰς τὰς αἰθερίους χώρας τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα ἐκεῖ ἐν λήθῃ γλυκεῖα λησιμονήσωμεν τὴν ἐδῶ κακοδαιμονίαν, ἐνθα ταλαιπωρεῖ μὲν τὸν πένητα ἢ φροντίς περὶ τοῦ πορτοσμοῦ τῶν ἐπιτηδείων καὶ τὸν πλούσιον ὁ μετὰ βραχεῖαν ἡδονὴν κόρος καὶ ἡ ἐκλυσις, συκοφαντεῖται δὲ καὶ ὑπὸ φθόνου διαβάλλεται, ὅστις ἔχει ὑπερτέραν ἢ τὴν διάνοιαν ἢ τὴν καρδίαν.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Δ. Π. Ο.)